

SMÅ VISDOMSHISTORIER 2

ANEKDOTER FRA SRILA PRABHUPADA OG HANS TILHÆNGERE

UDGIVET AF

ISKCON

(DET INTERNATIONALE SAMFUND FOR KRISHNA-BEVIDSTHED)

INTRODUKTION

I august 2017 udgav *Nyt fra Hare Krishna* Små visdomshistorier, et særnummer med en samling vittigheder, anekdoter og små historier, som Srila Prabhupada og andre hengivne inden for ISKCON har brugt som pædagogiske værktøjer for at gøre filosofiske og praktiske pointer forståelige på en lettilgængelig og humoristisk måde.

Små visdomshistorier 2 fortsætter med endnu en række visdomshistorier, der blev bragt i *Nyt fra Hare Krishna* omkring

2003 og 2004. Her vil læseren bl.a. finde fortællingen om Guru Paramartha og hans fem disciple, et vedisk svar på molbohistorierne, ligesom der er historier fra Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati, Srila Prabhupadas åndelige mester. Man vil hurtigt se, at humor kombineret med visdom ikke er en moderne opfindelse, men er en integreret del af *Gaudiya-vaisnava*-traditionen.

God fornøjelse. Lalitanatha Dasa, maj 2018.

Udgivet af *Nyt fra Hare Krishna*, medlemsblad for ISKCON i Danmark.
Grundlægger-acarya A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada.
© Copyright 2018, alle rettigheder forbeholdes.

Alle artikler forfattet af:
Lalitanatha Dasa/Leif Asmark Jensen
Dandaniti Devi Dasi/Dorte Skou Jensen
Layout: Ananta Sri Dasa/Anders Grønlund
Adresse: Holsteinsborgvej 20, 1th, 2720 Vanløse, Tlf.: 40736446, lalitanatha@krishna.dk

HVOR FÅR MAN DEN BEDSTE UDDANNELSE?

Srila Prabhupada fortalte flere historier om den store forfatter og vismand Kalidasa. Til at begynde med var Kalidasa et stort fjols, men senere blev han en lærd mand og kongens rådgiver. Før han blev lærd, var han engang ved at save en gren over på den klassiske måde, hvor han selv sad på grenen, han savede i. En mand kom forbi og advarede: "Det går galt. Du falder ned, når du saver på den måde."

Kalidasa blev vred: "Hvad ved du om det? Pas dig selv!"

Han savede videre og lidt senere faldt han faktisk ned med grenen. Fortumlet lå han på jorden. Da han havde sundet sig, løb han efter manden.

"Kom tilbage, kom tilbage, jeg vil tale med dig. Du må være en stor astrolog, der kan forudsige fremtiden," råbte han efter ham.

Senere blev Kalidasa kongens rådgiver, hvorfra der også er mange historier. Engang spurgte kongen Kalidasa om, hvor kongens søn kunne få den bedste uddannelse.

"Imellem kvinders bryster!" svarede Kalidasa omgående.

Kongen blev forarget og skældte Kalidasa ud for at være gået for vidt med sin humor.

"Nej, jeg mener det helt alvorligt," svarede Kalidasa. "Efter den tid, en dreng har forladt sin mors bryster, men før han igen bliver tiltrukket af unge pigers bryster, på det tidspunkt kan han få den bedste uddannelse."

PROFESSOREN OG FÆRGEMANDEN

En stolt professor skulle engang fragtes over en stor flod af en færgemand. Midt ude på floden begyndte professoren at demonstrere sin viden over for bådmanden.

"Ved du, hvad det er for nogle stjerner, vi ser på aftenhimlen?" spurgte professoren.

"Nej, jeg er bare en almindelig mand. Sådan noget ved jeg ikke," svarede færgemanden.

"Ha, 25 procent af dit liv er spildt," udbrød professoren. Lidt efter spurgte han: "Alle de træer derovre på bredden ... Kender du til botanik? Ved du, hvad det er for nogle træer?"

"Nej," svarede færgemanden igen. "Jeg er en helt almindelig mand. Jeg har aldrig studeret noget."

"Så har du spildt 50 procent af dit liv," sagde professoren. "Hvad med disse insekter, der flyver rundt omkring os, ved du, hvad det er

for nogle?" Færgemanden svarede igen, at det gjorde han ikke.

"75 procent af dit liv er spildt," konkluderede professoren.

Pludselig rejste en voldsom storm sig. Floden frådede, store bølger slog ind over bådskanten, og båden begyndte at synke.

"Ved du, hvordan man svømmer?" spurgte færgemanden professoren.

"Nej, jeg har aldrig lært at svømme," svarede professoren.

"Så har du spildt 100 procent af dit liv," var færgemandens sidste ord til professoren, før denne druknede.

Hvad er nytten af alverdens materielle og teknologiske viden, når vi ikke engang ved, hvordan vi redder os selv fra gentagen fødsel og død?

RABBINERENS GAVE

Et kloster havde engang blomstret med snesevis af munke, men kom senere til at

føre en hensygnende tilværelse. Munkene blev gamle. Den ene efter den anden døde,

uden at der kom nye til. Til sidst var der kun fem brødre tilbage.

De spekulerede over, hvad de dog skulle gøre. Ingen af dem så nogen løsning. Folk i almindelighed var simpelthen ikke interesseret i religion og Gud. Som sidste udvej blev brødrene enige om at spørge en gammel rabbiner, der boede for sig selv ude i skoven.

En dag vandrede den gamle abbed over til rabbineren. Rabbineren blev meget glad for at se abbeden, og de talte sammen en hel dag. Nogen løsning syntes der ikke at være, for heller ikke rabbineren kunne se, hvad der kunne gøres mod den omfattende gudløshed.

Da abbeden skulle af sted igen, fik rabbineren imidlertid et indfald. "Der er noget, jeg gerne vil fortælle dig, kære broder," sagde han. "En af jer fem brødre er den nye Messias." Med disse ord sagde han farvel til abbeden.

Abbeden undrede sig forbavset over, hvad rabbineren havde sagt. Da han kom hjem til klostret, fortalte han sine brødre om det. De undrede sig også. Alle troede de på, hvad rabbineren havde sagt, for han var ikke en mand, hvis ord man tog let. Ingen af brødrene tænkte dog, at det var ham selv, der var den nye Messias, men alle begyndte de at se på

hinanden og undre sig over, hvem det mon var.

"Det er nok vor abbed, broder Poul. Han er så vis og så mild. Men det kan også være broder Simon, for hvem kender skrifterne bedre, end han gør? Det kunne godt være broder Frans, som har så stor hengivenhed og oprigtighed. Eller når det kommer til stykket, er det måske alligevel broder Peter, for nok siger han ikke meget og er en meget jævn mand, men hvor er han dog tjenestevillig og vil altid gerne gøre godt for andre ..."

På denne måde begyndte de at se hinanden på en måde, de aldrig før havde set hinanden på, og omgås med den største respekt. Deres personlige omgang blev så behagelig, at når der kom gæster på besøg i klosteret, blev de forbavsede over, hvor rar atmosfæren var. Flere og flere gæster begyndte at komme på grund af klostrets stemning, og nogle blev endog mere interesserede. En dag skete der det forbavsende, at en ung mand kom og sagde, at han gerne ville flytte ind i klostret. Gradvist kom flere til, indtil klosteret igen blomstrede som i gamle dage. Det var rabbinerens gave.

Fortalt af Sridhara Swami.

EN GOD HANDELSMAND

Dette er en virkelig historie fra Calcutta. Som ung mand henvendte Nandi sig engang til en velhavende bekendt og spurgte: "Kan du give mig lidt kapital, så jeg kan starte min egen forretning?"

Hans ven svarede: "Så du er en *vaisya*, en handelsmand?"

"Ja," svarede Nandi.

"Og du beder mig om penge? Der findes penge på gaden. Gå ud og find dem."

Nandi kom tilbage. "Jeg ser ingen penge på gaden."

"Du kan ikke finde dem på gaden. Hvad er det for noget?" spurgte vennen og pegede.

"Det er en død rotte," svarede Nandi.

"Der har du din kapital. Værsgo!"

Dengang var der pest i Calcutta. Byrådet ville give enhver, der kom med en død rotte, to *anna*. Nandi tog den døde rotte og fik sine to *anna*. Med dem købte han nogle rådne betelnødder, som han vaskede og solgte for fire *annaer*. For dem købte han flere betelnødder, som han solgte. På denne måde, igen og igen og igen, blev han en rig mand. Den dag i dag har den familie mange hundrede mennesker ansat.

Srila Prabhupada forklarede videre: "Hvis man vil leve uafhængigt, kan man gøre det. Jeg har set det. Selv de fattige vaisyaer går

om morgenen dør til dør med en sæk dal og om aftenen med en dunk petroleum. Det er noget, alle har brug for. Ingen manglede arbejde. Når det kommer til stykket, forsørger Krishna alle. Det er tiltro til Krishna, at "Krishna har givet mig liv, så Han vil også sørge for mig. Lad mig gøre noget efter bedste evne, og derigennem vil

Krishna forsørge mig." Den tiltro er nødvendig. Sudra betyder, at han bliver forstyrret: "Jeg har intet arbejde. Hvordan skal jeg få noget at spise? Hvor skal jeg bo?" Han har ingen tro på Krishna. En brahmana har fuld tro, en ksatriya har mindre, en vaisya lidt mindre endnu, og sudraen har ingen tro. Det er forskellen."

POTTEMAGERENS DRØM

Der var engang en pottemager. Han var meget fattig, men drømte ofte om at blive rig. Han boede i en lille hytte, hvor han også stillede sine potter.

En dag efter at have lavet en ualmindelig flot potte lå han på sin seng og dagdrømte. Han forestillede sig, hvordan han ville sælge potten, han netop havde lavet. Så ville han bruge fortjenesten til at købe mere ler og lave to potter. Når han havde solgt dem, ville han købe mere ler og lave fire potter. Han ville købe mere ler og sælge flere potter og købe endnu mere ler til flere potter, og snart ville han være

en holden mand.

"Og når jeg så er en rig mand, gifter jeg mig med landsbyens smukkeste pige," drømte han videre. "Og hun vil ikke kunne sige nej, for jeg er en rig mand."

Så tænkte pottemageren: "Men måske vil hun blive stolt over at være en rig mands kone, og hun vil begynde at kommandere rundt med mig." Pottemageren blev beslutsom og fast. "Hvis hun bliver stolt, sparkes jeg hende." Og pottemageren sparkede voldsomt ud med det ene ben, ramte sin eneste potte og slog den i stykker.

ARABEREN OG KAMELEN

Det er en meget kold aften efter en lang dags vandring i ørkenen. Araberen har træt lagt sig til ro i sit telt, imens hans kamel står tøjret udenfor. Lige før hans øjne lukker sig, og han forsvinder til drømmeland, hører han noget.

"Pst." Det er kamelen, der taler. "Det er frygteligt koldt herude. Kan jeg ikke bare få lov til at stikke snuden inden for i teltet?"

"Men hvis du først får hovedet indenfor, ender du med at være helt inde i teltet," indvender arabereren.

"Nej, nej," bedyrer kamelen, "Jeg vil bare udnytte den tomme plads, der alligevel er for oven i teltet."

"Lad gå da," siger arabereren. Han lægger sig igen til at sove.

Der går en halv time. "Hallo."

"Hvad nu?" vågner arabereren søvndrukkent.

"Uh, det er så koldt, så koldt. Kunne jeg ikke få lov til bare at stille den ene fod inden for der, hvor skoene står? Du ved, hvis fødderne er varme, er hele kroppen varm."

Arabereren protesterer, men ender med at give efter, for han vil gerne sove videre.

Lidt efter: "Undskyld mig."

"Hvad er der nu?" vågner arabereren

"Min hals er så kold. Kunne jeg ikke få lov til at have hele halsen inde i pladsen foroven i teltet? Den plads bruges alligevel ikke."

Historien fortsætter. Til sidst sidder arabereren udenfor og fryser, imens kamelen ligger indenfor i teltet og sover sødt. Går man på samme måde bare lidt på kompromis med sit åndelige liv og sine principper, ender man med at være tilbage i materielt liv, og ens åndelige liv ligger på hylden til næste liv.

HVOR SKAL DE ALLE VÆRE?

Der var marked, og tusinder af mennesker kom. En gammel dame boede ved siden af markedet. Da hun så de mange mennesker, begyndte hun at græde. "Hvorfor græder du?" spurgte hendes søn.

"Hvordan skal vi få plads til dem alle i aften? Så mange mennesker er kommet," svarede hun.

Sønnen måtte trøste hende med, at det for det første ikke var hendes problem, og at alle for det andet ville være væk ved middagstid.

Det var Srila Prabhupadas svar, da nogle spurgte, hvad der ville ske med den materielle verden, hvis alle blev Krishna-bevidste og vendte tilbage til Guddommen.

JEG KAN IKKE TÆLLE

En købmand havde en lille søn, der en dag blev sat til at ekspedere. En kunde kom og bad om at få vekslet en fem rupees seddel. Drengen gav fire rupeer tilbage, og kunden protesterede.

"Jeg ved ikke, hvor mange det er," forsvarede drengen sig.

"Giv mig seks rupeer," sagde kunden.

"Nej, nej, det kan jeg ikke, for så bliver far vred," svarede drengen.

Srila Prabhupada brugte historien om dem, der kommenterer Bhagavad-gita og udmærket forstår det, de gerne vil forstå, men ikke kan forstå det, når Krishna siger, man skal overgive sig til Ham.

HVOR ER NØGLERNE HENNE?

En mand står en mørk aften og leder helt åbenlyst efter noget under en gadelygte. En anden mand kommer forbi og spørger: "Hvad leder De efter?"

"Jeg har tabt mine nøgler," svarer den første mand.

"Skal jeg hjælpe?" spørger den anden mand.

"Ja, endelig," svarer den første mand.

De leder en rum tid. Endelig spørger den anden mand: "Husker De omtrent, hvor De tabte nøglerne?"

"Ja," svarer den første mand. "Derovre i mørket under træerne."

"Hvorfor i alverden leder vi så her," spørger mand nummer to, nu vredt.

"Fordi der er så meget bedre lys her under gadelygten," svarer den første mand.

Og således leder materialistiske videnskabsmænd efter livets oprindelse i kemiens verden.

SÅDAN FANGER MAN ABER

"Hvordan fanger man en abe?" Har du nogensinde tænkt over dette meget vigtige spørgsmål?

Svaret er helt ligetil. Man behøver kun tre ting: en førsteklases *laddu* (et stykke konfekt lavet af kikærtemel, sukker og smør), en krukke med en smal åbning og et reb.

Sådan gør man. Læg *ladduen* ned i krukken og bind krukken godt fast med rebet til et træ. Så er det bare at vente tålmodigt, til aben kommer. Når omsider den nysgerrige abe kommer, kigger den ned i krukken og får til sin store glæde øje på *ladduen*. Med stor begejstring og utålmodighed fører aben sin

hånd ned i krukken og griber *ladduen*. Men nu viser det sig, at krukkens åbning er så smal, at aben kunne få hånden ned i krukken, men når den knytter hånden om *ladduen*, kan den ikke trække den ud. Nu behøver man blot at gå stille og roligt hen og gribe aben. Den huler og skriger, og den kan sagtens slippe væk, hvis

den vil give afkald på *ladduen*. Men den har sat sig så meget for at nyde *ladduen*, at den ikke vil give slip, selv om det hele ender med at koste den friheden og måske livet.

Det næste spørgsmål, som ikke vil blive diskuteret her, er: "Hvordan tror du, maya fanger os?"

EN LYKKELIG MAND?

Forestil dig en mand i hans bedste alder. Han sidder i en blød sofa i sin luksusvilla. Foran sig har han et fjernsyn og en videoafspiller, der er klar til at vise hans yndlingsfilm. På bordet står anrettet alle hans livretter og alle de drikkevarer, han kan ønske sig. Ved siden af ham i sofaen sidder Miss World, og en håndfuld andre smukke piger står klar til at varte dem op.

Han har også lige fået at vide, at han har vundet ti millioner i lotteriet, og han er berømt, smuk og vellidt blandt sine venner.

Så endelig har vi her en mand, der er i stand

til at nyde livet, ikke sandt? Så nyder han? er spørgsmålet.

Svaret er nej. Hvorfor? Fordi ved hans fødder ligger en fuldvoksen kobraslange, og tungen hvisler imellem dens tænder. Dens hoved er rejst, og det er kun et spørgsmål om sekunder eller minutter, før den slår til.

Det er alles situation. Døden er en kobraslange, der kan hugge til når som helst. Uanset hvad vi forsøger at nyde, vil vi ikke kunne gøre det, fordi vi godt ved, at det hele kan være slut når som helst.

HVEM DRÆBTE KOEN

En ko trængte engang ind i en gartners have og begyndte at æde af græsset og alt andet, der voksede der. Da gartneren så det, blev han så vred, at han begyndte at slå løs på koen, og han slog så længe, at han endte med at slå hende ihjel.

Drabet på koen fik Yamaraja, dødens konge, til med det samme at vise sig foran gartneren. "For at have slået denne ko ihjel tager jeg dig med til helvede."

"Jamen," forsvarede gartneren sig. "Det var slet ikke mig, der slog koen ihjel. Jeg tror, at i virkeligheden ønskede Krishna, at koen skulle dø, og derfor handlede Han igennem mig."

"Aha," tænkte Yamaraja og forsvandt. Lidt senere viste sig han igen, denne gang i skikkelse af en almindelig mand. Han hilste på gartneren og udbrød: "Sikke en flot have. Hvem har lavet den?"

"Det har jeg," svarede gartneren.

"Sikke nogle flotte træer. Hvem har plantet dem?"

"Det er mig, der har plantet dem alle sammen," svarede gartneren.

"Hvor ser havens frugter saftige og dejlige ud. Er du også ansvarlig for dem?"

"Jo, dem må jeg også tage æren for."

"Alle de prægtige blomster. Hvem har dyrket dem?"

"Også mig," svarede gartneren.

"Og hvem slog koen ihjel?" Gartneren blegnede, og Yamaraja tog ham med til helvede.

Fortalt af Srila Prabhupada. Er vi også ivrige efter at tage æren for alt det gode, vi så at sige selv gør, men ikke nær så ivrige, når det kommer til vores uheldige aktiviteter, hvor vi skylder skylden over på noget andet eller nogle andre end os selv?

MUSEPIGEN

En lille hunmus blev engang fanget af en høg, der bar hende højt op i luften i sit næb. Oppe over floden Ganges tabte høgen hunmuse, der var så heldig at falde ned i hænderne på den store vismand Yajnavalkya, der var i færd med at udføre sine middagsritualer ved flodens bred. Ved samtidig berøring med den kraftfulde vismand og den hellige flod skete der det forunderlige, at musen blev forvandlet til en lille menneskepige.

Yajnavalkya tog barnet med hjem og gav hende til sin hustru. Sammen opdrog de pigen som deres egen datter. Da hun blev 12 år gammel, bestemte Yajnavalkya, at det var tid til at arrangere hendes ægteskab.

Han tilkaldte først solguden Surya, der viste sig i hans *asrama*. Men pigen syntes, han var alt for brændende varm. Yajnavalkya spurgte, om der var en, der var større end han. Surya foreslog

skyen, for skyen kunne dække hans stråler.

Da skyen kom, syntes pigen, han var alt for sort og kold. Skyen blev spurgt, om der var nogen, der var større end ham. Han svarede, at bjerget var større, for det alene kunne standse ham på hans vej.

Da bjerget viste sig for vismanden, syntes pigen, at han var alt for grov og stenet. Da bjerget blev bedt om at foreslå en, der var større end det, svarede det, at musenes konge var større, for han og andre mus kunne lave huller i ham.

Da musekongen viste sig for vismanden, blev pigen overvældet af glæde. Det var den smukkeste og rareste mand, hun nogensinde havde set. Hun tiggede og bad Yajnavalkya om at blive en mus igen, og det blev hun.

En historie fra Pancatantra. Ingen kan undslippe sin natur.

DEN DOVNE SKOLEDRENG

En godsejer havde en søn, som han ansatte en huslærer til at undervise for femten rupier om måneden. Drengen var specielt meget dårlig til regning og matematik, så læreren gav ham masser af opgaver, som han selv skulle lave. Drengen insisterede imidlertid igen og igen på, at læreren selv skulle løse opgaverne. Læreren tvang dog med forældrenes billigelse drengen til at løse sine opgaver.

En dag blev det for meget for den dovne dreng, og han talte højlydt til sine kammerater, så læreren og forældrene kunne høre ham:

”Min far har ansat en helt værdiløs lærer til femten rupier om måneden plus ekstra femten rupier som hans kost og tøjpenge. Tredive rupier om måneden! Og se bare, jeg skal fortsat

lægge så mange tal sammen for ham hver dag. Hvorfor skal der lægges så meget pres på mig, når han får så mange penge? Hvorfor overhovedet give ham nogen løn, når det alligevel er mig, der ender med at skulle lægge alle tallene sammen for ham?”

Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati. Han sigtede til, at somme tider beklager vi os. Hvorfor skal vi give afkald på så meget i tjenesten til den åndelige mester, hvorfor skal vi gøre så mange ting, give penge til missionen og så mange andre direkte og indirekte tjenester. Hvad får VI ud af det? Her glemmer vi, at disse mange tjenester ikke gøres for den åndelige mesters skyld, men kun fordi de er til gavn for os selv.

BLIV POLITIMAND

Engang i Indien, imens Srila Prabhupada opholdt sig i Mayapur, besøgte to af Srila Prab-

hupadas vestligt fødte *sannyasier* et tempel og hørte en sjov kommentar fra en *pujari*. Da

Srila Prabhupadas disciple havde *darsana* med Deiteterne, så *pujarien* ud til at påskønne deres ærbødighed og opførsel.

“Fortsæt med at gøre hengiven tjeneste,” rådede *pujari-brahmanaen* dem, “så vil I måske i jeres næste liv blive født som *brahmanaer*.”

Tilbage i Mayapur fortalte disciplene Srila Prabhupada om hændelsen. Prabhupada smilede og fortalte en historie.

Der var engang en gammel kone, der boede i en afsides landsby. En dag besøgte den engelske distriktsdommer hendes landsby. Den gamle kone var blevet indviklet i en trætte om ejendomsretten til et stykke jord, som nogle af hendes slægtninge forsøgte at tage fra hende. Venner rådede hende til at tale med dommeren

og præsentere sagen for ham. Da hun gjorde dette, afgjorde han med det samme sagen til hendes fordel og sørgede for, at jorden kom til at stå i hendes navn. Overvældet af glæde velsignede den gamle kone distriktsdommeren.

“Jeg velsigner dig,” sagde hun. “Må du blive født som politimand i dit næste liv.”

Srila Prabhupada forklarede, at i den gamle kones verden var politibetjentens embede det højeste, hun kunne forestille sig, selv om en distriktsdommer beklæder et meget højere embede end en politimand. ”På samme måde,” rundede Prabhupada af, ”ved disse kaste-*brahmanaer* ikke, at ren hengiven tjeneste er meget større end at blive født som en *brahmana*.”

KAN MAN LÆRE AT SVØMME UDEN AT KOMME I VANDET?

En mor ville aldrig lade sin lille søn bade i floden, for hun var altid bange for, at han skulle drukne. Drengen selv var også bange for, at det skulle gå galt, så ligesom sin mor ville han heller ikke selv gå i vandet.

En dag fik moderen og sønnen imidlertid besøg af en ældre nabo, der på det kraftigste rådede drengens moder til, at drengen begyndte at bade i floden og fik lært sig at svømme.

“Medmindre drengen får lov at bade i floden, vil han aldrig få lært at svømme,” sagde naboen. “Hvis han ikke kan svømme, vil han måske drukne på et tidspunkt, når han skal sejle over floden i en båd. Det er derfor meget vigtigt, at han får lært at svømme.”

Da drengen hørte dette, sagde han til sin

mor: ”Jeg vil meget gerne lære at svømme, så jeg kan redde mig selv fra at drukne, men kunne du ikke finde ud af en måde, jeg kan lære det på, uden at gå i vandet?”

Moderen syntes, at drengen havde fået en rigtig god ide. Sammen satte de sig ned for at finde ud af en måde, hvorpå drengen kunne lære at svømme uden at gå i vandet. De sidder stadigvæk og prøver at finde ud af det.

Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati. Den materielle verden er fuld af lidelser, som man kun kan få bugt med igennem hengiven tjeneste til Krishna. Når folk hører dette, prøver de som regel, om der ikke er en måde at slippe fri af alle lidelser på uden at skulle overgive sig til Krishna.

HVOR ER MIT BARN?

Der var en gang en moder, som ikke kunne finde sit lille barn. Først kaldte hun på det, men der var intet svar. Så begyndte hun at lede overalt. Hun var rundt i hele huset, men ingen steder kunne hun finde det. Hun gik udenfor og

ledte på gårdspladsen, men der var intet barn. Barnet var heller ikke i stalden hos køerne og heller ikke ude på marken. Hun gik ud på vejen og ledte, men stadigvæk kunne hun ikke finde sit barn. Hun blev mere og mere fortvivlet og

gik over til nogle naboer.

"I må hjælpe mig med at finde mit barn. Jeg kan ikke finde det," bad hun desperat.

Naboerne så på hende og begyndte så at grine. Moderen var forbløffet. "Mit barn er forsvundet, og I griner. Jeg troede ikke, I var så hårdhjertede."

Nabokonen svarede: "Måske er vi hårdhjer-

tede, men prøv lige at se engang i spejlet her."

"Se i spejlet?" udbød moderen undrende.

"Ja, prøv lige at se engang," gentog nabokonen. Da moderen tog spejlet og kiggede i det, så hun sit barn sove trygt på hendes skulder.

Fortalt af Atmatattva Dasa. Somme tider er det nyttigt at tage et kig ind i sig selv.

LALU OG KALU

En grosserer havde to sønner, Lalu og Kalu, som han ville have skulle lære grundlæggende ting som vægt og mål. Men ingen lærer kunne komme nogen vegne med dem. Drengene var så ureglerlige og stygge, at allerede som små røg de cigaretter og gjorde mange andre slemme ting.

En dag gik de en tur sammen med deres lærer, der spurgte: "Hvor mange ben har den ko?" Lalu begyndte at tælle: "En, to...", men Kalu lagde sin hånd over sin brors mund og sagde: "Bror, forstår du ikke, at han forsøger at lære os at tælle på denne udspekulerede måde?"

En anden gang hvilede Lalu og Kalu sig i deres værelse sammen med deres lærer. Begge begyndte at snorke, som om de sov dybt. Da læreren så sine elever sove, besluttede han sig ligeledes for at hvile sig og snorkede også snart lydeligt. På det tidspunkt slog Lalu og Kalu øjnene op, og efter at have forvisset sig om, at læreren var i dyb søvn, gik de udenfor og røg så mange cigaretter, de kunne. Efter at have røget deres cigaretter vendte de tilbage

til deres værelse og lod igen, som om de sov.

Da læreren vågnede, bemærkede han en skarp lugt og vækkede med det samme drengene fra deres 'søvn'. Han forhørte dem om den skarpe lugt, og hans mistanke blev bekræftet, da han lugtede til deres hænder.

Lalu og Kalu begyndte at trygle læreren. "Vi ved ingenting om dette." Læreren skældte dem ud. "Men hvorfor lugter jeres hænder af røg?"

Lalu og Kalu fortsatte med at forsvare sig selv. "Vi faldt i søvn før dig og er først vågnet nu. Hvordan kan det være os, der har røget? Der må være sket det, at mens vi sov, har en eller anden skamløs person holdt vores hænder, uden at vi vidste det, og røget igen dem!"

Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati. De fleste ønsker ikke at høre instruktioner, der i virkeligheden blot er for deres eget bedste. Når helgenagtige personer påpeger deres fejl for dem, skyder de skylden over på andre personer eller omstændigheder i stedet for at tage ansvaret for dem.

TO BRØDRE MASSERER DERES FAR

En gammel mand havde brug for at få masseret sine ben for at få blodomløbet i gang og bad to af sine sønner komme og hjælpe. Den ene søn blev bedt om at massere det højre ben, den anden det venstre.

Imidlertid havde der altid været rivaliseren

imellem de to sønner. Selv om de nu skulle stå sammen om at glæde deres far, kunne de ikke lægge bånd på deres indbyrdes stridighed. Snart begyndte de at konkurrere om at overgå hinanden. Først prøvede de hver især at massere bedre end den anden, men hurtigt

gik de over til at skændes.

"Massér dit ben ordentligt," sagde den ene bror.

"Pas dig selv. Jeg ved bedre end dig, hvad der glæder vores far mest," svarede den anden.

Skænderiet tog til i kraft, og den ældste søn blev så vred, at han slog til det ben, hans bror masserede, så faderen ville tro, at hans bror ikke kunne massere ordentligt. Broderen reagerede ved på samme måde at slå det ben, hans bror masserede. Den ældste søn slog igen til det andet ben. Skænderiet voksede

i styrke. Uden at ænse, hvordan deres far skreg i smerte, tævede de hver især løs på det ben, den anden bror var blevet betroet til at massere.

Srila Prabhupada, der fortalte historien i et brev den 20. februar 1969 til Rayarama, fortsatte: "På samme måde vil det ødelægge min mission, hvis I skændes indbyrdes imellem jer i jeres forskellige departementer. Stop derfor denne unødige spænding og lev fredeligt sammen."

BHAGAVAN BLIVER ET SPØGELSE

I en by boede den lærde *pandita* Bhagavan, der var gode venner med kongen på grund af sin store lærdom. Dette huede imidlertid ikke kongens ministre, der udtænkte et komplot for at bryde *panditaens* forhold til kongen. Først fortalte de portvagten, at kongen havde forbudt Bhagavan at komme til paladset og skulle formenes adgang, næste gang han viste sig. Da kongen derefter ikke havde fået besøg af Bhagavan et stykke tid, spurgte han til ham, og ministrene svarede: "Bhagavan er død." Kongens læge var også med i komplottet og bekræftede, at Bhagavan var død.

Nogle dage senere kom kongen ud af paladset for at gå sig en tur, og Bhagavan forsøgte at benytte sig af lejligheden til at hilse på ham. Men kongens ministre og tjenestefolk dannede en tæt menneskemur omkring ham, og Bhagavan kunne ikke komme i nærheden af

ham. Bhagavan blev desperat og klatrede op i et træ, hvorfra han råbte til kongen: "Konge, her er jeg, din Bhagavan Pandita." Så snart kongen fik øje på ham, råbte ministrene og tjenestefolkene i kor: "Åh nej, Bhagavan Pandita er blevet et spøgelse efter sin død. Se, han sidder oppe i træet og kalder på dig. Lad os komme væk herfra!"

Da så mange folk sagde den samme ting, troede kongen, at det var sandt og gik hurtigt fra stedet, imens Bhagavan sukkede oppe i træet: "Hvor stærke intriger er! Nu er selv Bhagavan Pandita blevet et spøgelse!"

Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati for at illustrere de illusioner, som den offentlige mening skaber under indflydelse af ateister. Kun af den grund tror de fleste, at religion er et emne på linie med verdslige emner.

HISTORIEN OM KAILASA

Kailasa var en hengiven af Krishna og discipel af Narada Muni. Da Kailasa var en ung mand, kom Narada til ham og sagde: "Giv dit liv til Krishna, Kailasa."

Kailasa svarede: "Jeg er nødt til at vente, til mine børn er voksne, før jeg kan overgive mig til Krishna."

Da børnene var blevet voksne, kom Narada: "Nu kan du overgive dig til Krishna."

Kailasa svarede: "Jeg er nødt til at få mine børn giftet, før jeg kan overgive mig til Krishna."

Da børnene var blevet gift, kom Narada: "Nu kan du overgive dig til Krishna."

Kailasa svarede: "Jeg er nødt til at hjælpe

mine børn i gang med deres forretning.”

Da børnene var i gang med deres forretninger, kom Narada: ”Nu kan du overgive dig til Krishna.”

Kailasa svarede: ”Jeg er nødt til først at hjælpe mine børn med at opdrage deres børn.”

Da børnebørnene var blevet store, kom Narada: ”Nu kan du overgive dig til Krishna.”

Kailasa svarede: ”Jeg er nødt til at hjælpe mine børnebørn i vej.”

Da børnebørnene var kommet i vej, kom Narada Muni igen. En hund gøede af ham. I dens gøen kunne skelnes ordene: ”Guru-Maharaja, jeg er din tjener, Kailasa.”

Narada Muni sagde: ”Kom med mig og overgiv dig til Krishna.”

Hunden svarede: ”Jeg er først nødt til at blive her og passe på huset.”

Nogle år senere kom Narada Muni tilbage.

Denne gang hørte han noget hvisle imellem græsset: ”ssssssssss”. Det var en slange. Slangen hvislede: ”Guru Maharaja, jeg er din tjener, Kailasa.”

Narada Muni sagde: ”Du kan stadig nå at komme med mig, Kailasa.”

Kailasa svarede: ”Men Guru Maharaja, jeg må lige passe på huset og min familie først.”

Da Narada hørte dette, gik han ind i huset og fortalte Kailasas efterkommere: ”Der bor en giftig slange inde under jeres hus.”

Kailasas sønner kom ud med brændende træstykker og begyndte at slå efter slangen for at slå den ihjel. Kailasa i form af slangen skreg: ”Guru Maharaja, jeg overgiver mig. Jeg overgiver mig. Tag mig med.”

Fortalt af Radhanatha Swami. Hvorfor ud-sætte sin overgivelse til Krishna?

DEN KLOGE GAMLE ABE

En konge tillod engang en flok aber at bo i sin park, hvor han fodrede dem dagligt med de bedste frugter og lækkerier.

En flok får opholdt sig også i parken. Et af fårene plejede hele tiden at gå ind i køkkenet ad den åbne bagdør for at finde noget at spise, og kokkene ville jage fåret ud derfra.

Blandt aberne var der en gammel og meget klog abe. Da han bemærkede fårets vane med at gå ind i køkkenet, blev han urolig og kaldte aberne sammen.

”Fåret, der går ind i køkkenet, varslers uheld for os,” fortalte den gamle abe. ”Jeg tror, det er klogest, at vi forsvinder herfra.”

”Hvorfor dog det, gamle mand?” spurgte de andre aber undrende.

”Kan I ikke se det?” svarede den gamle abe. ”En dag sker der det, at fåret går ind i køkkenet, imens kokkene er ved at tænde ilden, og en af kokkene vil kaste et stykke flammende træ efter fåret. Træet vil sætte ild i fårets tykke pels, og fåret vil løbe vrælende ud af køkkenet. Når det brændende får render her og der i pa-

nik, vil det tilfældigvis løbe ind i hestestalden, hvor det antænder høet og sætter stalden med alle hestene i brand på ingen tid. Når branden omsider er slukket, vil alle kongens kostbare heste have store brandsår, som den gamle dyrlæge ved, at det bedste middel imod er abefedt. Derfor vil kongen beordre alle os aber slået ihjel for at redde hestene.”

”Ha, ha,” afviste de unge og tåbelige aber. ”Det er for fantastisk. Det kan vi ikke tro på. Vi vil ikke væk her fra parken med alle de fine frugter og den gode mad, de giver os hver dag.”

Den gamle abe så bedrøvet på de andre aber og sagde: ”Jeg er ked af det, men så bliver jeg nødt til at tage af sted alene. Hvis I dog bare kunne lytte til mig!”

Den gamle abe forlod stedet. En tid senere fik han at vide, at det var gået præcist, som han havde forudsagt, og kongen havde dræbt alle aberne for at helbrede hestenes brandsår.

Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati. Den åndelige mester ved mere end et almindeligt menneske.

LÆNKER AF GULD, SØLV OG JERN

En prins, en ministers søn og en skattemesters søn var alle nære venner. Engang rejste de ud sammen for at se fremmede lande og kom til en anden konges palads. Kongen var bortrejst, men hans datter, prinsessen, var hjemme sammen med sine to veninder, ministerens datter og skattemesterens datter, og bød de tre unge mænd indenfor.

Som det ofte går, varede det ikke længe, før de tre unge mænd fandt behag i de tre unge kvinder og foreslog giftermål. De unge piger tøvede lidt, for det var traditionen først at få forældrenes tilladelse, men de endte med at smede, mens jernet var varmt.

Snart efter kom landets konge sammen med sin minister og sin skattemester tilbage fra deres rejse blot for til deres forbløffelse at se, at prinsessen og hendes to veninder sad og talte med tre fremmede unge mænd. Da de hørte, at disse tre unge mænd var trængt ind i paladset og havde lokket de tre

piger til et utilbørligt ægteskab, beordrede kongen med det samme deres arrest.

Prinsessen og hendes veninder faldt på knæ for kongen og bad om nåde for de tre mænd. Kongen var imidlertid ubøjelig, men for at vise de tre mænd den rette respekt i henhold til deres respektive status gav han følgende ordre:

"Lad prinsen blive lænket i guldlænker, ministerens søn skal lænkes med søvlænker, og skattemesterens søn skal lægges i jernlænker."

Fra Bhaktisiddhanta Sarasvati. I den materielle verden lever nogle i godhed, andre i lidenskab eller uvidenhed. Godhed sammenlignes med guld, lidenskab med sølv og uvidenhed med jern. Men lænker binder os, uanset hvad de er lavet af. Kun den, der overgiver sig ubetinget til den Højeste Herre, er fri for den materielle verdens lænker.

BLIV IGEN EN MUS

En mus blev engang jagtet af en kat og søgte tilflugt hos en *yogi* for at redde sit liv.

"Hjælp mig," skreg musen.

"Hvad skal jeg gøre?" spurgte *yogien*.

"Lav mig til en kat," sagde musen.

"Gerne," svarede *yogien*, og, puf, musen blev til en kat.

Nogle dage senere blev katten jagtet af en hund og søgte igen beskyttelse ved *yogien*. "Hjælp mig," råbte katten. "Lav mig til en hund, før jeg bliver ædt."

"Hvis du vil," svarede *yogien*, og katten blev med det samme til en hund.

Da hunden nogle dage senere blev jagtet af en tiger, søgte den endnu engang beskyttelse ved *yogien*.

"Hjælp mig, jeg bliver jagtet af en tiger,"

klynkede hunden.

"Vil du gerne være en tiger?" spurgte *yogien*. Hunden nikkede og blev med det samme til en tiger. Men i stedet for taknemmeligt at løbe væk, som den havde gjort det de andre gange, blev tigreren siddende og stirrede på *yogien*, imens den slikkede sig om munden.

"Jeg tror, du tænker på at æde mig," sagde *yogien*.

"Ja, nu vil jeg æde dig," svarede tigreren.

"Bliv igen en mus!" udtalte *yogien*. Tigreren blev atter en mus og løb pibende væk fra *yogien*.

En af Srila Prabhupadas historier om forholdet mellem discipel og åndelig mester. Så snart discipelen tror, at han kan overgå den åndelige mester og tage hans position, falder han tilbage til der, han kom fra.

KASTVAM, KHASTVAM

I en landsby boede der engang en *brahma-*

na, Dadu Thakura. Hans familie havde haft en

tradition for lærdom, men med tiden var familien blevet doven og i stedet for intellektuelle bestræbelser gik livet med kort, terninger og skakspil. Denne *brahmana*, Dadu Thakura, levede af at tilbede Deiteterne for landsbyens borgere, men han snød dem, reciterede forkerte mantraer osv., for han vidste intet om, hvordan man gør disse ting. Trods det pralede han af, at det var sjældent at finde en lærd person som ham noget sted i verden.

Engang besluttede en af landsbyens mere intelligente mænd at knuse Dadu Thakuras stolthed én gang for alle og inviterede en virkelig lærd *pandita* til landsbyen for at debattere med Dadu Thakura. Alle landsbyens borgere hørte naturligvis om debatten, men Dadu Thakura beroligede dem med, at han nok skulle besejre den nyligt ankomne *pandita* i en samtale på sanskrit og sende ham fra landsbyen i vanære.

Da *panditaen* ankom til debatten, indledte

han debatten med et spørgsmål på sanskrit: "Kastvam?", der betyder "Hvem er du?"

Som svar busede Dadu Thakura ud: "Kastvam, gastvam, ghashtvam, nastvam, castvam, chastvam, jastvam, jhastvam, tastvam, thastvam, dastvam, dhastvam ... ksastvam!"

Forbløffet forstod den lærde *pandita*, at der var ingen grund til at tale med sådan en stupid, ukultiveret og uuddannet person, og valgte for sin egen skyld at forlade stedet omgående. Landsbyens uvidende folk stod tilbage og lo og jublede over, hvordan ingen i verden var så lærd som deres Dadu Thakura.

Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati. Somme tider kan uvidende mennesker tilsyneladende besejre lærde vaisnaver i en debat med deres begynderpedanteri, når en lærd vaisnava ikke vil ulejlige sig og spille tiden på den slags tåber.

FRØEN I BRØNDEN

Ikke langt fra havet boede en frø i en brønd, hvor frøen havde levet hele sit liv. Aldrig skænkede den en tanke, at der fandtes en verden udenfor. Den levede stolt i sin brønd. Den anså ikke blot sig selv for ejeren af brønden, men brønden for at være hele verden og sig selv for at være verdens herre.

En dag faldt en anden stor frø, der boede ved havet, ved et tilfælde ned i brønden. Brøndfrøen kastede sig først over den for at spise den, men da den så, at det var en anden, om end lidt anderledes frø, holdt den sig tilbage.

Brøndfrøen spurgte den nye frø: "Hvor bor du?" "Ved havet," svarede den anden frø.

Brøndfrøen spurgte: "Hvor lille er havet sammenlignet med min brønd?"

Havfrøen lo. "Havet overgår enhver sammenligning med denne brønd."

Brøndfrøen var målløs. "Er det så stort?" spurgte den og hoppede det længste, den kunne.

Havfrøen svarede: "Hvor langt kan du

hoppe? Havet er langt større end din brønd."

Brøndfrøen sprang fra den ene væg af brønden til den anden. "Umuligt," råbte den. "Intet større end dette kan findes."

Havfrøen sagde: "Prøv at tage et kig fra toppen af brønden og se, hvor stort havet virkelig er."

Brøndfrøen fnøs. "Det får du mig aldrig til. Du er fanatisk. Du praler blot af dit hav for din egen tilfredsstillelses skyld."

Mange mennesker prøver at sammenligne hengiven tjeneste med verdslige aktiviteter ligesom en anden Dr. Frø, men i virkeligheden forstår de intet om naturen af hengiven tjeneste. Det var Srila Bhaktisiddhanta Sarasvatis kommentar til denne historie. Srila Prabhupada brugte den til at illustrere, at blot fordi vi ikke kan forestille os eller rumme, hvor stor Krishna er, betyder det ikke, at Han ikke eksisterer.

VAISNAVAER!

En mand fra landet blev sendt ind til en landsby for at købe klæde og fik mange formaninger om ikke at blive snydt. Men da han kom tilbage med stoffet, testede de andre det og opdagede, at det var tyndt, svagt og ubrugeligt. Så de sagde til ham: "Du er blevet snydt af nogle slyngler."

Han svarede: "Nej, de var *vaisnavaer*, så hvordan kan de have snydt mig?"

"*Vaisnavaer*? Umuligt."

"Det er rigtigt. Jeg søgte over hele markedspladen og fandt disse tre, der sang Herrens hellige navne. Da jeg kom til deres bod, kaldte

den ene til de andre: "Kesava!" Den anden svarede: "Gopala!" Og den tredje råbte: "Hari. Hari.""

Hans venner sukkede og svarede: "Dit fjols, da den første sagde Kesava, mente han Ke Sahib: "Hvem er den mand?". Den anden svarede 'Gopala': "Han er blot en bondedreng." Og den tredje udbrød, 'Hari, Hari': "Lad os stjæle alt fra ham."

Krishna kaldes Gopala, fordi Han er en hyrdedreng, og Hari, fordi Han tager alle vores lidelser og problemer fra os.

GURUEN OG HANS DISCIPLE

En *sadhu* gik sammen med sine disciple og talte med dem, da de kom forbi en døende pytonslange. Slangen var dækket af insekter, der allerede var i gang med at æde dens krop. *Sadhuen* blev meget alvorlig

og talte ikke i et langt stykke tid. Omsider spurgte en af disciplene ham, hvorfor han var så alvorlig.

Han svarede: "I slangens forrige liv var han en *guru*. Insekterne var hans disciple."

LIVET ER ET CIRKUS

Normalt tager det en dag for et cirkus at sætte teltet op, men da et nyt cirkus kom til landsbyen, tog det måneder og måneder for cirkusfolkene for at få det hele klart til den store forestilling. Alle i landsbyen sluttede, at dette måtte være et specielt cirkus, når det tog så lang tid at gøre det klart, og alle stod derfor spændte uden for indgangen, da det omsider åbnede.

Da forestillingen skulle starte, annoncerede sprechstallmeisteren: "Kun én person ad gangen kan få lov at komme ind." Folk undrede sig, men den første mand i køen gik indenfor. Indenfor så han blot et tomt telt bortset fra i midten af teltet, hvor en stor stærk mand stod. "Kom herover," beordrede den stærke mand. Manden gik usikkert over til ham. Så snart han kom frem, greb den stærke mand fat i ham og begyndte

at gennembanke ham, til han var næsten bevidstløs. Så lod han ham slippe.

Da manden var på vej ud, tænkte han: "Hvad skal jeg sige til de andre? Skal jeg fortælle, hvad der skete? Nej, så tror de bare, jeg er tosset!" Da han kom ud og blev spurgt om forestillingen, fortalte han derfor: "Den var virkelig god! Alle pengene værd!"

Den næste mand kom ind og fik samme behandling. Da han var på vej ud, tænkte han: "Den første mand oplevede en god forestilling. Jeg kan da ikke fortælle, hvad der skete med mig," og ved udgangen fortalte han også, at det havde været en god forestilling. Således gik det, indtil alle landsbyens folk var blevet gennempryget og havde fortalt alle andre, hvordan de havde nydt forestillingen.

Af Bhaktisiddhanta Sarasvati. Det handler

om familieliv i den materielle verden. Alle går ind i det med store forventninger, alle bliver

gennembanket, og alle fortæller alle andre, hvor dejligt det er.

AT MISTE SIN KASTE UDEN AT BLIVE MÆT

En god *brahmana* var på en lang vandring blevet så sulten, at han havde det, som om han skulle dø, hvis han ikke fik noget at spise med det samme. Da han derfor kom forbi en hytte, bankede han på og spurgte, om han ikke kunne få noget at spise. Manden i hytten bragte ham glad en håndfuld mad, som *brahmanaen* sultent indtog. Han var imidlertid på ingen måde blevet mæt og spurgte igen manden i hytten, om han ikke kunne få lidt mere at spise. Hertil svarede manden, der selv var meget fattig, at desværre havde han ikke mere mad i huset.

Skuffet spurgte *brahmanaen*: "Min gode mand, hvilken kaste tilhører du?"

Manden svarede: "Jeg er muslim."

Brahmanaen udbrød fortvivlet: "Åh nej, jeg har mistet min kaste, og min mave er fortsat tom!"

Fortalt af Srila Prabhupada ved flere lejligheder, bl.a. for at sige, at man ikke skal gå på kompromis, når man præsenterer Krishna-bevidsthed for andre. En udvandet præsentation hverken tilfredsstiller Krishna eller tiltrækker andre personer til Krishna-bevidsthed.

MUSEKOMITEEN

Nogle mus blev engang plaget af en kat. Igen og igen kom katten og åd musene. En dag besluttede musene, at det skulle være slut, nu måtte der gøres noget. Så de holdt møde og diskuterede, hvad der kunne gøres. Flere forslag kom frem, men ingen syntes at kunne bruges, indtil den yngste mus kom med en idé.

"Jeg foreslår, at vi hænger en klokke rundt om kattens hals," foreslog han. "Så kan vi altid høre, når den kommer."

"Ja, ja, god ide," lød det fra alle sider, og forslaget blev vedtaget.

En af de gamle mus var forblevet tavs. Nu tog han ordet. "Hvem har I tænkt jer skal hænge klokken rundt omkring kattens hals?" spurgte han. Tavshed. Ingen sagde noget. Til sagde musen, der var kommet med forslaget om at hænge en klokke på katten: "Lad os nedsætte en komité."

Så musene nedsatte en komité til at finde ud, hvordan katten skulle få en klokke rundt om halsen. Komitéen sidder endnu.

Fabel af Æsop

JEG STJÆLER IKKE BANANERNE

Engang ansatte en godsejer en professionel *brahmana* som præst i sit private tempel. *Brahmanaen* tænkte: "Hvor ofres der mange lækre retter på alteret her, men de bliver alle givet til godsejeren og hans familie. Jeg ville ønske, jeg også kunne smage dem, men der er så mange vagter hele tiden, at jeg vel må

stille mig tilfreds med fem rupier om måneden."

En dag kom godsejeren med nogle førsteklassens *amrtasagar* og *agnisvar* bananer. Idet han gav dem til præsten, bad han: "O Pujari! Vil du ofre disse bananer til Sri Krishna med al den hengivenhed, du har, og bagefter sende dem alle over til min private lejlighed. Nogle

af mine venner kommer i dag, og bananerne er til dem.”

Ved middagstid kom godsejeren over til alteret for at se, om bananerne virkelig blev ofret til Krishna. Han opdagede, at alteret var lukket og låst indefra, hvilket betød, at der var en derinde.

Og faktisk var præsten inde på alteret. Imens han lod, som om han ofrede bananerne, spiste han selv nogle af dem. ”Hvornår får jeg nogensinde igen en chance for at spise sådanne gode bananer. Jeg er sikker på, at ingen opdager det, hvis jeg spiser et par stykker,” tænkte han. Sådan sad han inde ved alteret,

da godsejeren bankede på døren.

”Er der nogen derinde på alteret?” råbte godsejeren.

Præsten svarede med det samme: ”Øh, ah, jeg spiser ikke bananerne.” Godsejeren forstod med det samme, at præsten var i færd med at spise de kostbare bananer.

Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati. Den, der forsøger at retfærdiggøre eller forsvare sig selv, må have urent mel i posen, for om så hele verden kritiserer en virkelig helgenagtig person eller hengiven, vil han aldrig forsøge at forsvare sig selv.

LØVEN OG LAMMET

En løve kom til en bæk for at drikke, da den så et lam, der drak vand lidt længere nede ad bækken.

”Hvad bilder du dig ind?” sagde løven til lammet. ”Du står og tilmudrer det vand, jeg skal drikke.”

”Hvordan kan jeg gøre det?” svarede lammet. ”Vandet løber fra dig ned til mig og ikke omvendt.”

”Svarer du igen?” snerrede løven. ”Jeg husker, at sidste år var du også næsvis over for mig.”

”Det kan jeg umuligt have været, for da var

jeg slet ikke født,” svarede lammet. ”Det må have været min far, du talte med.”

”Så du påstår altså også, at jeg lyver. Hvordan kan du tillade dig at være så fræk? Du fortjener slet ikke at leve,” sagde løven og åd lammet.

Fortalt af Srila Prabhupada som illustration af, hvordan magtfulde regeringer og organisationer laver propaganda for at finde en undskyldning for at slå ned på åndelige organisationer som Hare Krishna-bevægelsen.

HER BESTEMMER SVIGERMOR

En tigger banker på en dør, der bliver åbnet af en ung kvinde. Tiggeren spørger: ”Jeg er meget sulten og kunne vel ikke tigge en bid mad?”

Kvinden svarer: ”Vi har intet her, og vi vil ikke have tiggere på besøg. Forsvind!” og døren bliver smækket.

Forsmået og med bøjet hoved går tiggeren videre. Lidt nede ad vejen møder han en ældre kvinde, der ser den stakkels tigger og medfølelse spørger til ham. Han forklarer, hvad der skete i huset, han kommer fra.

”Jamen, det er jo mit hus. Det må have været

min svigerdatter, du talte med. Hvad bilder hun sig ind? Hvem tror hun, hun er? Hun har ikke noget at skulle have sagt. Det er mig, der er konen i huset. Kom med tilbage.”

Konen og tiggeren går tilbage til huset. Men så snart de er tilbage ved huset, vender konen sig til tiggeren og siger vredt: ”Vi har intet her, og vi vil ikke have tiggere på besøg. Forsvind!” og døren bliver igen smækket. Forskrækket vender tiggeren sig om og går sulten videre.

Fortalt af Atmatattva Dasa. Sankaracarya fordømte buddhismen og etablerede sin

egen mayavadi-lære. Imidlertid sagde San-
karacarya intet, der er forskelligt fra Buddha,

for mayavadi-filosofi er blot buddhisme i en
anden ikklædning.

LØVEN OG KANINEN

En frygtelig løve terroriserede alle skovens
dyr, så en dag holdt dyrene et møde og blev
enige om at lave en aftale med løven.

"Min gode herre," foreslog dyrene løven. "Lad
være med hele tiden at jage os alle og slå os
ihjel. Fremover lover vi, at hver dag kommer en
af os frivilligt, så du kan spise ham. Til gengæld
skal du lade os andre være i fred."

Det gik løven med til.

En dag var det en kanins tur til at være løve-
middag. Så han lagde en plan. Han startede
med at komme for sent til løven. Løven var
rasende. "Hvorfor er du kommet for sent? Jeg
er sulten, og du kom ikke."

Kaninen svarede: "Kære løve, jeg blev for-
hindret på min vej."

Løven spurgte: "Forhindret af hvad?"

Kaninen svarede: "Af en anden løve, der ville

slå mig ihjel. Men jeg sagde til ham, at han ikke
måtte spise mig, for jeg skulle spises af dig."

Løven rejste sig og sagde: "Hvor er den
løve henne?"

Kaninen svarede: "Jeg skal vise dig, hvor
han bor," og han tog løven med hen til en
brønd. "Dernede bor han," sagde kaninen.

Løven kiggede ned i brønden. Nede i brønden
så han rigtig nok en løve kigge op ham. Han
brølede vredt af løven i brønden. Et halvt sekund
senere brølede løven i brønden tilbage af ham.
Løven havde fået nok, og rasende sprang han
ned i brønden for at dræbe den anden løve og
druknede.

Sådan slog en kanin en løve ihjel.

*Fortalt af Srila Prabhupada. Prabhupada kom-
menterede: "Den, der har intelligens, har styrke."*

GURU PARAMARTHA OG HANS FEM DISCIPLE

Guru Paramartha er sammen med sine
fem disciple på vej til fods til et tempel. Han
forklarer: "Liv er det, alle levende ting har,
og alt levende bevæger sig. Bladene på
dette træ bevæger sig, så vi ved, at det er
levende."

Så kommer de til en flod. "Sover den, eller
er den vågen?" spørger Guru Paramartha.
En discipel undersøger det ved at sætte ild
til en gren og stikke den ned i floden. Floden
syder og udspyr damp. Guru Paramartha
og hans disciple løber forskrækkede væk
fra floden. "Den både lever og er lysvågen,"
gisper de.

De opholder sig i en have, imens de ven-
ter på, at floden skal falde i søvn. En anden
discipel fortæller, hvordan hans bedstefar
mistede fire sække salt, da han vadede over
floden med æsler. "Floden stjal det hele. Skønt

sækkene var forsvarligt snørede sammen, stjal
den snu flod på en eller anden måde alligevel
alt saltet."

De ser en mand til hest ride over floden og
tænker, at det er måske løsningen – at få en
hest. Så konkluderer Guru Paramartha, at nu
må floden da vist være faldet i søvn, og beder
en discipel om at undersøge det. Han gør det
på den allerede etablerede måde ved at stikke
den samme gren i vandet. Nu er grenen selv-
følgelig både våd og kold, så floden hverken
syder eller udspyr damp. Han rapporterer
tilbage, at nu sover floden.

De slipper sikkert over på den anden side, og
Guru Paramartha begynder at tælle hoveder.
Men fordi han ikke kan se sig selv, kan han kun
tælle fem. En af disciplene når også til samme
resultat. Forfærdede sørger de over, at floden
har stjålet en af dem.

En snu pilgrim kommer forbi og spørger om, hvad der er galt. Da han hører deres svar, beslutter han sig for at snyde dem. Han fortæller dem, at han er åndemaner og kan tvinge floden til give den forsvundne mand tilbage. Han får dem alle til at bukke sig forover og lukke øjnene. Han siger: "Når I mærker noget, råber I jeres navn." Så giver han hver af dem et slag bagi med en kæp. "Av, av" svarer de efter tur, og når de råber deres navn, deklarerer manden "En!" "To!" Således finder de ud af, at de er stadig er seks. Taknemmeligt giver de ham 45 guldmønter.

Senere fortæller en gammel dame dem, at de blot skulle bringe en kokage med sig, når de rejser. Efter at være kommet over en flod kan de alle stikke deres næse i den og tælle aftrykkene. Den ide synes de er virkelig god.

Hæsteægget

Hjemme i *asramaen* tænker disciplene på at købe en hest, men finder ud af, at den koster 100 guldmønter. Ideen opgives. Så stikker *asramaens* ko af. En af disciplene sværger på enten at finde koen eller aldrig vende tilbage. Efter fire dage kommer han opstemt hjem, dog uden koen. Guru Paramartha bliver vred, men disciplen forklarer, at han har fundet ud af, hvordan de kan købe en hest for næsten ingen penge. Han så nogle hesteæg ligge i græsset ved siden af en flok heste, og han har fundet ud af, at hestene tilhører en rig *vaisya*, der med glæde vil sælge et hesteæg for fem guldmønter.

Guru Paramartha sender to af sine disciple af sted med fem guldmønter. I mellemtiden taler *guruen* og de andre disciple om, hvem der skal sidde på hesteægget og udruge det. Det ser ud til, at ingen er bedre til det end Guru Paramartha, da han alligevel ikke har andet at lave.

De to disciple finder forretningsmanden, der ender med at sælge dem et græskar for fem guldmønter. De begiver sig tilbage til fods. Den ene discipel bærer græskaret på sit hoved,

men undervejs snubler han, og hesteægget flyver ud af hans hænder og lander i en busk, hvor det flækker i to dele. I busken gemmer en hare sig. Den løber skræmt væk. De to disciple løber efter den, imens de råber: "Fang hesten, fang hesten." Men haren er væk, for de får set sig om.

Bedrøvede vandrer de hjem. De er meget bange for at skuffe deres *guru*, men da han hører historien, ser han tilfreds ud.

"Som en gammel mand ville jeg aldrig kunne ride på sådan en hest. Tænk ikke på det. Det var kun fem guldmønter."

Oksens skygge

Den næste dag gør de klar til en pilgrimstur. Disciplene lejer en okse til *guruen*, fordi han er så gammel, men i middagsheden får Guru Paramartha hedeslag og falder ned fra oksen. De lægger ham i skyggen af oksen og vifter ham til hen under aften, hvor de vender hjem.

Den næste morgen bringer de oksen tilbage til dens ejer. Han forlanger imidlertid ekstra betaling, fordi de ikke blot har brugt oksen, men også dens skygge. De har et stort skænderi om dette, men så kommer en mand og fortæller, hvordan han engang spiste sin medbragte mad uden for en restaurant og bagefter blev bedt om at betale for duften af restaurantens *pakoraer*, som han havde nydt, imens han spiste sin kolde ris. Han endte med at få lov til at betale i naturalier, hvorefter han lod restaurantens ejer lugte til hans pengepung. Han sagde til disciplene, at de kunne rasle pungen i oksens øre og betale i lyd for brugen af dens skygge.

Den næste dag fortsætter de deres rejse og holder hvil i en tempelhave for at undgå middagsvarmen. Templet er bygget på en ø i en sø. Templet er for *Iyyanar*, en af Sivas hjælpere, der holder spøgelse og nisser væk. Tempelmuren er udsmykket med statuer, der er blevet lavet af landsbybeboerne som ofergaver til guden. Da en af disciplene bolttrer sig nær søen, ser han refleksionen af en hest

i vandet, og han beslutter sig for at fange hesten. Han og de andre disciple laver en fiskestang ud af Guru Paramarthas stok, de bruger en turban som fiskesnor, en havekniv med et krumt blad bliver til en fiskekrog, og maddingen er en sæk kogt ris. De kaster maddingen ud i søen, hvor den bliver fanget af en stor fisk. Disciplene trækker i den ene retning, fisken trækker i den anden, og rissækken går i stykker. Disciplene falder oven i hinanden i en bunke.

Hvad der videre skete med hesten

Guru Paramartha fortæller, at han vil af med hesten. Imens de går, diskuterer de dette. Disciplene svarer, at som guru bør han ride og ikke gå. Så standser en præst dem og fortæller, at hesten er forhekset. For fem guldmønter vil han fjerne forhekselsen. Det går de med til, og under megen hokusfokus skærer han til sidst dyrets øre af og graver det ned i jorden og erklærer, at den onde ånd er forsvundet med øret. Derefter fortsætter de, afslutter deres pilgrimsrejse og vender tilbage til *asramaen* uden videre hændelser.

Tilbage hjemme bekendtgør Guru Paramartha, at han vil give hesten tilbage til dens ejer, da den er en konstant kilde til bekymring. "Skønt den var en gave, er der ingen sødme uden bitterhed, ingen vinding uden tab. Sådan er verden. Lad os gøre livet simpelt for os selv. Giv dyret tilbage."

Disciplene protesterer. De indvender, at hesten blev givet af Gud. De mener, at der bør bygges et lille skur til dyret, så det ikke stikker af. Bortset fra det har der ikke været noget problem, siden præsten skar dets øre af.

Hestens pris

En af landsbyens beboere kommer forbi og spørger dem, hvad de laver. Da de forklarer det for ham, går han hen til statuen og dækker den med sin *cadar*, så der ikke længere er et spejlbillede af en hest i søen. "Idioter!" er alt, han kan sige.

Men da han hører deres velmenende ræsonnement bag deres tåbelige anstregelser, bliver han blød om hjertet, og han giver dem en gammel hest. *Guruen* og hans disciple fortsætter på deres vej. En disciple holder tømmerne, to disciple går på hver sin side af hesten for at beskytte deres *guru*, en anden går bag hesten, og den femte marcherer foran og bekendtgør: "Gør plads, *guruen* kommer."

Deres fremmarch standses af en tolder, der forlanger fem guldmønter i vejskat. Efter megen diskussion ender de med at måtte betale. *Guruen* tænker på, hvordan denne gratis hest koster ham mere, end den er værd, men siger intet, indtil de får selskab af en rejsende. Til denne person letter *guruen* sit hjerte. "Verden er helt af lave. Nu kan man ikke engang tage på pilgrimsrejse uden at skulle betale penge til en masse slyngler."

"Ja," svarer den rejsende, "I dag er penge både *guru* og Gud. Hvis du har penge, vil selv en død mand adlyde din ordre."

"Nu om dage vil en mand samle ti paisa op, selv om de ligger midt i klump afføring, og stikke dem ned i sin lomme!" bemærker *guruen*.

"Jamen, det er der ikke noget galt i," svarer den rejsende. Han fortæller en historie om en konge, der beskattede sine borgere ud over alle grænser og til sidst indførte en skat på urin. Han satte sin ældste søn til at inddrive skatten. Sønnen væmmedes og beklagede sig forarget: "Hvad vil du med disse ildelugtende penge?" Faderen svarede: "Kom til mit skatkammer og prøv at lugte til pengene nu." Selvfølgelig lugtede de ikke, så sønnen var tilfreds.

Den nat sover de i udkanten af en lille landsby. Den næste morgen kan de ikke finde hesten og søger efter den, indtil de finder den bundet til en bondes hus. Bonden fortæller dem vredt, at hesten har spist en stor del af hans afgrøder den nat, og han slipper ikke dyret frit, før de betaler for skaden. En dommer bliver tilkaldt og afgør, at Guru Paramartha skal betale ti guldmønter.

Spådommen

Guru Paramartha indvilliger. En discipel kravler op i et træ for at save grene af til skuret. Han sidder på en gren, imens han saver den af inde ved stammen. En *brahmana* kommer forbi og udbryder: "Hvis du fortsætter på den måde, falder du ned."

"Forsvind!" svarer disciplen vredt. "Jeg har ikke brug for dine skøre forudsigelser." *Brahmanaen* trækker på skuldrene og fortsætter. Og rigtigt nok – efter nogle minutters arbejde kommer både gren og fjols ned med et brag.

Disciplen forstår da, at *brahmanaen* er en mand med mystiske evner og kan se ind i fremtiden. Han løber efter ham, imens han råber: "Kom tilbage, kom her, kom her."

Brahmanaen vender sig om og får øje på galningen, der kommer spænnende fra træet efter ham med en skarp økse i hånden, og *brahmanaen* begynder at løbe for livet. Efter en lang jagt falder han udmattet om og vender sig for at møde sin skæbne. Men den tåbelige discipel bukker sig ned og rører ved hans fødder og udbryder: "Vil du ikke venligst svare på et spørgsmål om min guru. Din visdom kan hjælpe ham og hjælpe os, hans tåbelige disciple, der tager sig af ham."

"Jo, hvad er dit spørgsmål?"

"Guru Paramartha er gammel og syg. Kan du fortælle os, hvad tegnet vil være, når han skal til at forlade verden?"

Brahmanaen svarer: "*Asana seetam jivana nasham.*"

Disciplen er lamslået. Han glemmer alt andet inklusive at gøre skuret til hesten færdig og løber tilbage til *asramaen*. Han falder ned ved fødderne af sin *guru*. "Kære mester!" buser han ud. "Jeg har fået noget at vide, der er af største vigtighed for dig. Det drejer sig om, hvornår du forlader denne verden. En *brahmana* er kommet med en profeti."

Guruen er med det samme interesseret: "Hvad sagde *brahmanaen*?"

Disciplen svarer: "*Asana seetam jivana nasham*: 'Når din bagdel bliver kold, forlader din sjæl kroppen.'"

"Jamen, så skal jeg sørge for aldrig at få en kold bagdel! Jeg vil ikke engang tage et bad!" erklærer *guruen* med største alvor. "Heller snavset end død."

Hvad der faldt ned fra hesten

Snart mangler *asramaen* igen penge, og Guru Paramartha og disciplene må ud at tigge. "Vi rejser til de nærmeste byer og landsbyer," fortæller Guru Paramartha sine disciple. "Vær meget varsomme, for vi skal blot skaffe nogle penge og ikke ud på et stort eventyr, der ender i en katastrofe, som det før er sket. Jeg vil have absolut ingen forstyrrelser, imens vi rejser."

Guru Paramartha pakker sine ejendele i poser, og disciplene fastspænder dem til hesten. Så stiger han op, og de drager af sted. Undervejs slår en overhængende gren hans turban af, og den falder ned på vejen, uden at han ligger mærke til det. Hans disciple tænker: "Guru Paramartha sagde 'Ingen forstyrrelser.'"

Da solen bliver varm, lægger Guru Paramartha mærke til den manglende turban og spørger efter den. Disciplen bag hesten svarer: "Den faldt af for nogle kilometer siden." Guru Paramartha er rasende. "Hvorfor samlede du den ikke op?"

"Du ville ingen forstyrrelser have," stammer disciplen.

"Gå tilbage og hent den. Fra nu af sørger du for, at intet, der falder ned fra hesten, bliver liggende på vejen."

Disciplen løber tilbage og henter turbanen. På vej tilbage lægger han mærke til nogle ekskrementer, som hesten har ladet falde. Han samler dem op og lægger dem ned i turbanen. Da han vender tilbage, rækker han *guruen* hovedbeklædning med indhold.

"Hvad!" skriger Guru Paramartha. "Er du helt vanvittig!?! Turbanen er fuld af hestepærer!"

Disciplen falder ned på knæ med foldede hænder. "Jeg er virkelig ked af det. Men du sagde, at hvad end der falder ned fra hesten, skal returneres til dig. Jeg følger blot dine guddommelige instruktioner."

Guruens hjerte bløder op, og han tilgiver sin

discipel. "Men vi kommer ingen vegne med denne tåbelighed," siger han.

Disciplen svarer: "Vi er for uintelligente til at kunne følge dine dybe instruktioner. Hvordan kan vi tilfredsstille dig, når dine instruktioner ændrer sig fra det ene øjeblik til det næste?"

"Jeg vil give jer en liste over præcis, hvad I skal samle op." Guru Paramartha finder en blyant og et stykke papir frem og skriver navnene på de ejendele, han har læst på hesten. Så fortsætter de.

Guruen får en kold bagdel

Kort efter når de frem til et stort mudret område. Midt i al mudderet træder hesten fejl og støjler. Guru Paramartha kastes ned i mudderet med hovedet først sammen med alle poserne. Disciplene fortsætter, indtil de hører deres *guru* råbe: "Hjælp mig!" De vender rundt og løber hen til deres *guru*.

"Hvad skal vi gøre?" diskuterer de imellem sig selv. "Det er nemt nok. Vi følger blot, hvad Guru Paramartha har skrevet på sedlen."

Så de lægger alle tingene, der står på sedlen, tilbage i poserne og lægger dem op på hestens ryg. Guruen selv er ikke nævnt på listen, så ham samler de ikke op. Disciplene fortsætter deres videre færd, imens deres stakels *guru* bliver liggende i mudderet.

Guruen spræller med armene og kalder på dem, men til ingen nytte. Lidt efter kommer en fremmed forbi. Guru Paramartha skriver noget ned på en seddel, giver den til ham og beder ham løbe efter disciplene og give den til dem. Det sker, og disciplene læser: "Kom tilbage og saml jeres *guru* op og fjn ham til de andre ting på hesten." Disciplene vender om og henter deres *guru*.

"Lad os vende tilbage til *asramaen*," er alt, Guru Paramartha kan sige til dem. På tilbageturen lægger Guru Paramartha mærke til, at hans krop er blevet meget kold. Han nævner det ikke for sine disciple, for de er allerede så rundtossede. Da de kommer tilbage, vasker han sig selv og går i seng.

Stadigvæk forbliver hans bagdel kold. Han slutter, at døden må være lige rundt om hjørnet. Den næste morgen røber han sin sorg for sine disciple. De rådslår imellem sig og får fat på en håndlæser, der læser Guru Paramarthas hånd og udtaler: "*Brahmanaens* forudsigelse kan modvirkes. Døden behøver ikke at følge en kold bagdel."

Disciplene er forbløffede. "Er det virkeligt i din magt at vende selve skæbnen? Vi har aldrig hørt om noget sådant i skrifterne." Håndlæseren svarer hovmodigt: "Jeg refererer ikke til almindelige religiøse skrifter. Det, jeg taler om, er skjult viden." Han fortæller da en historie som illustration.

Den mystiske morter

For længe siden var der en velhavende mand, der var en hengiven af Siva. Han havde taget et løfte om, at så snart han mødte en *Siva-sadhu*, tog han ham med hjem og fik sin kone til at lave en middag til ham. Men hans kone brød sig ikke om denne bespisning af radmagre, tvivlsomme personer. En dag, da han sendte en *sadhu* i forvejen, før han selv kom hjem, tænkte hun: "Jeg skal nok få sat en stopper for dette pjat." Hun bad venligt *sadhuen* tage plads på verandaen. Lidt efter kom hun selv ud med køkkenmorteren i hånden. Hun dryssede aske over den og over sig selv og mumlede nogle hemmelige *mantraer*, hvorefter hun smed sig ned foran morteren. Til slut tog hun den op og begyndte at gå ind i huset.

Sadhuen betragtede forbløffet dette optrin. "Kære kvinde, hvorfor tilbeder du denne morter?" spurgte han.

"Det er blot en tradition i min familie. Det er ikke noget særligt." Hun smilede til ham på en sølsom måde. Da hun gik ind ad døren til huset, hviskede hun: "Når morteren lander på dit hoved, vil du også bede om dens nåde!" *Sadhuen* blev forfærdet. "Jeg bliver ikke i dette hus et øjeblik længere. Denne kvinde er

gall!" Han sprang ned fra verandaen og løb ud igennem indgangslågen, netop som manden kom tilbage. Manden forsøgte at standse ham, men han snoede sig udenom og styrtede ned ad gaden.

Manden kom ind i huset og bad om en forklaring fra sin kone. Hun sagde: "Den *sadhu* er gal. Han forlangte, at jeg gav ham køkkenmorteren. Jeg sagde nej, en *sadhu* har ikke brug for en morter, og han blev vred og gik sin vej."

"Åh, du har ødelagt alting," udbød hendes mand. "Når denne *sadhu* fortæller de andre om din særlige form for gæstfrihed, vil ingen *sadhu* nogensinde komme her igen. Hvorfor gav du ham ikke morteren. Vi køber en anden til os selv."

Han tog morteren i hånden, løb ud på gaden og kaldte på *sadhuen*. *Sadhuen* hørte ham råbe og vendte sig om, men da han så manden komme løbende hen imod sig med morteren i hånden, skreg han i skræk og sprang ned ad gaden. Manden måtte opgive og vendte nedslået hjem. "Ak, nu vil ingen *sadhu* besøge vores hjem igen," var alt, han kunne sige, imens hans kone forsøgte at skjule sin glæde.

Guruens død

Guruen og disciplene ler længe. Så siger Guru Paramartha: "Men jeg forstår ikke pointen." Håndaf læseren svarer: "Pointen er enkel. Vær glad. Jeg fortalte denne historie som en vittighed for at få jer til at le, ikke som nogen lære af nogen bestemt betydning. Du skal ikke dø nu. Du er kold, ja, men ikke fra den kommende død, men fra at sidde i mudderet i en time. Det er naturligt. *Brahmanaens* forudsigelse sagde blot, at når sjælen forlader kroppen, bliver bagdelen kold. Men det sker ikke for dig nu. Denne kulde, du oplever, har en genkendelig årsag. Kun når du ikke kan få øje på årsagen, kan du vide, at sjælen er ved at gå bort."

Guru Paramartha og hans disciple er ude af sig selv af glæde og giver håndaf læseren

15 guldmønter. Og således fortsætter livet i *asramaen* mere lykkeligt end nogensinde før. Men en nat er der en regnstorm, og vand drypper ned på *guruens* bagdel, imens alle sover. Den næste morgen er regnen holdt op, så ingen kan se, hvor det har lækket ind. Da Guru Paramartha sætter sig op, føler han sig kold bagi. Han råber på sine disciple: "Min bagdel er kold. Jeg vil have at vide hvorfor."

De søger, undersøger og diskuterer, men kan ikke finde nogen åbenlys grund til *guruens* kolde bagdel. Da *guruen* ser deres chokerede forvirring, skriger han: "*Asana seetam, jivana nasam!*" og besvimer. Disciplene forsøger at genoplive ham, men uden held. De slutter, at han er død, og bærer ham hen til en dam for at bade kroppen. Neddypet i vand genvinder *guruen* bevidstheden. Han forsøger at komme op af vandet, men hans disciple tror, at han bliver løftet op af spøgelse, og skubber ham ned igen. Han kæmper som en afsindig for sit liv. Til sidst løber disciplene væk fra dammen af frygt for det stærke spøgelse, der har bemægtiget sig deres *gurus* krop.

Netop da kommer en lokal kohyrdedreng tilfældigvis ind på *asramaens* område efter at have hørt al tumulten. Han ser *guruen* stå nøgen alene i dammen. "Hvad er der sket her, Maharaja?" spørger drengen venligt.

Guruen forklarer alting. "Du er bedre stillet uden sådanne fjolser omkring dig," konstaterer kohyrdedrengen velmenende. "Kom nu blot op af dammen og tør dig selv." Guru Paramartha er lykkelig over, at endelig er der en, der giver ham et praktisk anvendeligt råd. "Der er ingen grund til at spilde dit liv på en flok hjælpere, der kun giver dig besvær," fortsætter drengen. "Se her, jeg holder en flok køer. Hver ko giver lidt mælk, som jeg samler sammen. Det koster selvfølgelig lidt arbejde. Men i sidste ende kan man lave så mange dejlige ting af denne mælk. Lad mig give dig en dejlig kop frisk fed mælk. Du vil hurtigt få varmen og opleve, hvad virkelig lykke er."

Små visdomshistorier fra august 2017 gav en smagsprøve på sjove historier, som Srila Prabhupada brugte som krydderi på sin ellers meget seriøse undervisning i Krishna-bevidst filosofi. Små visdomshistorier 2 er fortsættelsen med endnu en samling af sådanne sjove anekdoter og små fortællinger. Her bringes hele historien om Guru Paramartha og hans fem disciple plus mange andre løjerlige, pudsige og morsomme anekdoter fra Srila Prabhupada såvel som fra hans åndelige mester og andre hengivne.